

НАРОДЕНЪ БУДИТЕЛЪ

СЕДМИЧЕНЪ ЦЪРКОВНО-ОБЩЕСТВЕНЪ ВЕСТНИКЪ ЗА ХРИСТИЯНСКА ПРОСВѢТА И ИНФОРМАЦИЯ.

Всички ржкописи и суми да се изпращатъ до редактора свещ. Д. ПОПВАСИЛЕВЪ - Шуменъ.

АБОНАМЕНТЪ:
за година 50 лв.
предплатени на
два пжти.
БРОЯ 1 левъ.

ЗА ОБЯВЛЕНИЯ
се плаща по 1 левъ
на дума.

ОТКРИХА КНИГОВЕЗСКО ЗАВЕДЕНИЕ ВЕЩИ МАЙСТОРИ отъ 1. Априлъ т. г.

въ зданието на Д-ръ Медникаровъ — Шуменъ
(срещу читалище „АРХ. МИХАИЛЪ“)
Приематъ да изработватъ разни видове отъ
най-простата до най-люксови подвързии на
КНИГИ и РЕГИСТРИ.

Специална подвързия на църковни и Богослужбени книги.

Ив. Алексиевъ & Вл. Каракашевъ.

СКЛАДЪ на солидни КРЕВАТИ:

Таблени, желѣзни, детски и пружини отъ
най-реномиранитѣ фабрики.

Детски КОЛИЧКИ, мукети за дивани, куфери и
много др. МАНИФАКТУРНИ стоки

на конкурентни цѣни.

Магазинъ „Мария Луиза“ — Шуменъ

Антонъ Д. Илиевъ.

По възпитанието на децата.

„Детето трѣбва да се постави при условия
да се развива по начинъ нормаленъ тѣлесно и
умствено“.

Женевска декларация.

Съюза за закрила на децата
бѣ отредилъ деньтъ 8 май да
бжде посветенъ на детето, да
бжде „празникъ на детето“,
който да се отпразнува изъ
цѣлата страна съ голѣма тър-
жественостъ. Безспорно е, че
това внимание, особено къмъ
нашето, българското, дете е
отъ твърде голѣмо значение
за народа ни, за страната ни.

Колкото и да се мислиме за
културенъ народъ, все пакъ,
има да преживѣеме много
десетилѣтия, докато доби-
емъ това право, да се нари-
чаме такива. Ако има разни
мѣрила за културността на
единъ народъ, то едно отъ
такивато е, какви грижи по-
лага последниятъ за отглеж-
дането, възпитанието и обра-
зованието на децата си. И,
замислювайки се основно по
тоя въпросъ, ще дойдемъ до
убеждението, че тия грижи за
нашето дете трѣбва да поч-
натъ още отъ възпитанието
на момичето.

Иисусъ не току тъй е ка-
залъ на ученицитѣ си: „Оста-
вете децата да дойдатъ при
Мене!“ Въ лицето на децата
Той е виждалъ бждашитѣ
поколѣния на народитѣ, сла-
вата и безславието, щастieto
и нещастieto на единъ на-
родъ, наспоредъ какво възпи-
тание и образование се дава
на децата. Кантеревъ, виденъ
руски педагогъ, пишейки по
тия обществени въпроси въ
книгата си „Идеали на жен-
ското възпитание“, казва:
„Колкото по-расте на години
и по-се развива умствено мо-
мичето, толкова по-често трѣ-
бва да му се повтаря, че за
доброто на бждащото си по-
томство, то трѣбва да се гри-

жи за себе си; че то трѣбва
да бжде здраво и яко, за да
има хубави и здрави деца; че
трѣбва да се снабди съ поз-
нания, които ще го научатъ,
какъ да пази живота и здра-
вето на децата си; че, на кжсо,
то трѣбва да придобие само-
тѣзи физически и нравствени
качества, които ще иска да
иматъ и неговитѣ деца; че
неговата най-голѣма радостъ
и надежда ще бжде, да из-
пълни то своитѣ майчински
длъжности“ (стр. 37). И само
така като се гледа на бжда-
щата майка — момичето, само
като се има предъ видъ до
каква степенъ би могло то да
изпълни това свое естествено
и обществено предназначение,
колкото се може по-идеално,
както Корнелия е възпитала
синоветѣ си Гракхи, — само
тогава бихме казали, че е под-
готвена добре почвата за съз-
даване на доблестни български
граждани. „Да подарятъ, казва
сжщия Кантеревъ, на отечест-
вото и по-вече, и по-добре
възпитани граждани и граж-
данки и, подиръ това, да си
умратъ тихо, безъ да търсятъ
други триумфи, — ето сжщ-
ността на женското образова-
ние“ (стр. 40).

Но нека не се забравя, че
не по-малкъ е и дълга и
отговорността на бащата въ
това отношение. Защото, ако
майката е олицетворение отъ
добродетели, а бащата — на
обратнитѣ качества, то не е
чудно да се явятъ лоши деца.
За илюстрация на мисълта
си мимоходомъ ще спомена
прѣсния фактъ, съобщенъ отъ
в. в. „Зора“ и „Св. речъ“ отъ
27 мартъ, т. г., че разбойника
Георги Стойковъ, следъ като

ограбва 702,000 лв. и направя
убийства, е писалъ на
Ортакойския окопъ начал-
никъ, че до това положение
го е докаралъ неговъ баща! .
А примѣри отъ тоя родъ въ
нашия общественъ животъ,
особено въ последнитѣ 5—6
години, сж много вече въ
страната ни. Българската май-
ка, подъ гнета на две черни
робства и подъ гнета на най-
мизеренъ животъ, е отхранила
отлични и славни обществени-
ци, а свободната българска
майка, при по-завидно еконо-
мическо състояние, отъ 20—30
години насамъ създаде доста
лоши синове. Примѣритѣ сж
прѣсни въ паметта ни, за да
не ги повтарямъ. На що се
дължи тоя нашъ общественъ
неджгъ? Майкитѣ ли, бацитѣ
ли, или други фактори сж
виновни? — Ето въпроси за
разучаване и изследване отъ
нашитѣ социолози, педагози и
общественици, призвани да
видятъ и управляватъ българ-
ския народъ.

И въ тия тържествени дни
— празника на детето, сега и
въ бждаще, — повелителенъ
дългъ ни се налага, най-сери-
озно да се загрижиме за бжд-
нината на нашитѣ деца, чиято
бжднина е бжднината на на-
родътъ ни, на държавата ни.
Защото за щастливото бждаще
на единъ народъ не е доста-
тъчно само образованието и
науката, които се даватъ на
децата му, но, предимно, да
се отглеждатъ и възпитатъ
най-грижливо въ физическо,
религиозно и нравствено от-
ношение.

Иор. С. Господиновъ
Окол. училищ. инспекторъ.

Д-ръ по медицината *.*

Болниятъ и вѣрата.

II.

Вѣрата въ тежитѣ моменти
на заболяване ни дава нужд-
ното душевно спокойствие за
борба съ болестта. Лѣкарътъ
сж единъ погледъ само преце-
нява това положение и го из-
ползува при лѣкуването нарав-
но съ медикаментитѣ. Той позна-
ва кога пациентътъ е изгубилъ
вѣра било въ неговата
личностъ, било въ самата ме-
дицина. Следъ години на не-
излѣчима болестъ, смѣнилъ
много лѣкари, болниятъ загуб-
ва вѣра въ медицината и въ
всичкитѣ нейни представители
и у него остава само вѣрата
въ Бога и отъ Него той чака
и моли излѣчение.

Успокоението, което дониса
молитвата на свѣщеника при
това положение, надминава лѣ-
карствата и, ако нѣкога следъ
това успокоение настава по-
добре, то не бива да нисе
вижда невъзможно, защото
влиянието на духътъ върху тѣ-
лото е неизмѣримо. Ние не
трѣбва да отричаме благотвор-
ното влияние на вѣрата върху
болния, а като лѣкари, имамъ
преди всичко за задача оздра-
вяването на болния, трѣбва
широко да използваме и то-
ва сръдство. Трѣбва болниятъ
да схване, че неговия дома-
шенъ лѣкаръ владѣе днешни-
тѣ лѣчебни сръдства, но че
той не гледа като на неприя-

тель на домашния свѣщеникъ,
който отъ изповѣдитѣ знае
много душевни рани, лѣчение-
то на които става само чрезъ
тѣхното разчитване и анали-
зиране, къмъ което днесъ се
стреми единъ великъ отрасълъ
отъ медицината — психоана-
лизата. Всѣки лѣкаръ знае
какъ чрезъ психоанализата,
лѣкувани съ години стомашни
болести, се излѣкуватъ за мо-
ментъ, щомъ се намѣри и раз-
цепка психическия травматизмъ
датиращъ даже отъ детинство-
то т а к а че даже и орга-
ническа болестъ, следъ пре-
махването на нервната, ще бжде
подобрена — това не подле-
жи на съмнение.

Затова именно днешната ме-
дицина, която използва и най-
малкото нѣщо за въ полза на
болния, нѣма защо да се сра-
мува отъ съдействието на пред-
ставителитѣ на църквата — тѣ
не бива да се поставятъ на
равна нога съ разнитѣ шар-
латани, действащи съ задни
цели за материална облага.

Не бива и леко да се мисли,
че се оборватъ въпроси, свър-
зани съ вѣрата на болния, ка-
то се просто отричатъ. Меди-
цината притежава научни ме-
тоди, датиращи отъ вѣкове за
изследване на всички въпро-
си, що я засѣгатъ. Действие-
то на едно сръдство и лѣкар-
ство се изпитва и наблюдава
и тогава, следъ многократно
и спокойно групирване на ре-
зултатитѣ, се говори дали из-
вестно сръдство има или нѣма
стойностъ.

Цельта ни не е да хвалимъ
или разрушаваме вѣрата, а да
препоръчаме нови сериозни
методи въ отговоръ на поста-
вени предъ медицината факти,
като започнемъ съ болния и
свършимъ съ него, както е би-
ло и ще бжде винаги въ ме-
дицината. Добитиятъ резул-
татъ ще е достатъчна гаран-
ция за всички и остава тогава
всѣки да си обяснява фактитѣ
въ р у с и я т ъ въ Бога
съ прѣста на провидението,
другиятъ съ теорията за не-
вронитѣ. Нека видимъ какво
казва по този въпросъ вели-
киятъ химикъ фонъ Лайденъ
на своитѣ ученици: „Нека не
забравяме, че индивида е не
само физически, но сжщо
и надаренъ съ душа ор-
ганизмъ, и че душевнитѣ
функции, сжщо както тѣлесни-
тѣ, взематъ участие при бо-
лестта — чрезъ нея могатъ
да бждатъ измѣнени, но сж-
що и отъ своя страна могатъ
да я измѣнятъ“. Мислитѣ, чув-
ствата, надеждата, страхътъ,
сж отъ голѣмо значение за
болния и за хода на болестта.

Душевнитѣ функции трѣбва
добре да се изучатъ отъ лѣ-
каръ, както и тѣлеснитѣ. Лѣ-
карътъ трѣбва да може и тѣхъ
да наблюдава и оценява. Лѣ-
карътъ трѣбва да чете въ ду-
шата на болния неговитѣ ми-
сли и чувства и винаги да ги
има предъ видъ дотолкова, до
колкото тѣ могатъ да помог-
натъ на болния. Тия душевни
явления немогатъ лесно да се
подложатъ на една научна си-
стема. Тѣ се подаватъ само
на п о с о ч в а н е Тѣхното
познаване ще бжде резултатъ
на б а в н о у з р ѣ в а ш е
упознаване на живота. То е
сжщо голѣмо съкровище за

единъ лѣкаръ. Личното влия-
ние на единъ лѣкаръ, какъ
той схваща мислитѣ и чувства-
та, даже слабоститѣ и преду-
бежденията на своя пациентъ
и ги употребява за целта на
лѣчението, е една много важ-
на частъ отъ лѣчението.

Подобни психически влия-
ния съ течение на времето въ
интереса на лѣчението сж би-
ли употребявани и даже се е
злоупотребявало съ тѣхъ. Безъ
съмнение това сж мощни си-
ли на лѣчение. Затова именно
влиянието на религията, която
е господаръ въ царството на
духа, върху положението на
болния и хода на болестта не
бива да се подценява.

Нужда отъ примѣри.

Основателно примѣра отъ
всички се счита като главенъ
факторъ и архитектъ при из-
граждане човѣшкитѣ харак-
тери, служещи като здрава
основа на строящото се коло-
сално здание — живота. Той
образува спойката, цимента на
всички материали, отъ които
се комплектува обществото.
И, ако тоя примѣръ е слабъ
и отрицателенъ, много явно
е и характеритѣ, съставляющи
едничката спояваща сила въ
зидащата се сграда, не ще
бждатъ въ състояние да за-
якчатъ и сплотятъ достатъчно
отдѣлнитѣ части на градиво-
то, вследствие на което пос-
ледното постоянно ще бжде
застрашавано отъ разрушител-
ното действие на природата.
Съ това доста ясно ни става
и онова голѣмо значение, що
Иисусъ Христосъ и ученицитѣ
Му нѣкогашъ сж отдавали на
примѣра като най-мощенъ
лостъ за обнова на тогаваш-
ното общество не по-добро отъ
съвременното.

„Не по думитѣ, а по дѣлата
ще Ви познаете, че сте Мои
последователи: никой не бере
отъ репей смокини, нито — отъ
трѣне грозде. Вашитѣ дѣла
така нека просвѣтнатъ между
человѣцитѣ, че да Ви позна-
ятъ, че сте Мои ученици“, се
казва въ Евангелието. „Да
диришъ това, което служи за
миръ и за назидание единъ
на другъ“, пише апостолъ
Павелъ въ посланието си
къмъ римлянитѣ (14 г. — 19
ст.) А като учи за идоложерт-
венитѣ храни, отказва се за
винаги да яде месо, за да
не съблазни съ примѣра си
своя братъ (1. К. г. 8 ст.
8 — 13).

Но, ако примѣра има дей-
ствително такова силно значение
при образуване и изграждане
характери, и ако съвременното
разединено общество говори
само за липса на тая спойтел-
на сила, защо отговорни и
ржководящи фактори така
индеферентно да се отнасятъ
къмъ примѣра, който въ за-
висимостъ отъ тѣхната добра
воля може да служи и за
съблазънъ, и за назидание на
слабитѣ? Знаино е, че съ ка-
къвто се съберешъ, такъвъ
ще станешъ. Сжщо — тъй е
знаино, че общественото по-
ложение и предназначение на
человѣка изисква отъ сжщия,
де по-малкъ, де по-голѣмъ,
живъ примѣръ. Комуто много

е дадено, отъ него много ще се и иска: едному — 5 другиму — 3 или единъ таланта, споредъ което следва и да повърнатъ 10, 6 и 2. А най-много е дадено на свещеника, и отъ него най-голямъ авторитетъ и отговорностъ се изисква. После на учителя и т. н. въ зависимостъ даденото и отговорността. И на първия и на втория е вменено въ свещенъ дългъ да поучаватъ слабите и немощните; да осъществяватъ каменливия имъ и неравенъ пътъ съ свѣтлината на собствения си дѣла и примѣри, въ която свѣтлина за тъмнината не остава мѣсто и подслонъ.

Да не бжде обаче обидно, ако признаемъ липсата на тоя примѣръ както у църковния пастиръ, тъй и у учителя. Да не се счете и за прекалено, ако се признае, че е станало нужно да се напомня Евангелската поговорка: „Лѣкарю, цѣри се самъ“.

Не е ли тогава наложително тия два главни фактори наново да застанатъ на чело и на своята прежна висота, вземайки и тѣ примѣри отъ своето славно минало да се издигнатъ надъ неотговорните високо като свѣтилници, чието мѣсто е не доле, а горе на свѣтликата, та отъ високо и на широко да свѣтятъ, да влѣзатъ въ предишната си роль на „солъ земли“, нужна за подправяне вкуса на обезсмисления и облюдкавалъ животъ? Само по тоя начинъ тѣ не само ще престанатъ да служатъ за съблазнь, но съ примѣра си ще бждатъ и назидание на слабите, на които съ оправдана смѣлостъ могатъ каза като апостола: „Подражатели ни бждете, както и ние на Христа, защото и ние сме апостоли“.

Пишещия тия редове е изъ „мира сего“, гдето писаното съвсемъ осѣзателно се чувства и желае като единична нужда за нравствена обнова, безъ което живота си остава безсмисленъ.

Ст. П. Йордановъ.
Банковъ чиновникъ.

Свещъ Д. Попвасилевъ

Отричатъ силата на молитвата

Отговоръ.

3. Противоречие. О т р и ч айки категорично и съ примѣхъ, че детето на софийския жбълкаръ не би могло да оздравѣе по силата на майчината и свещениковата молитва, лѣкарката г-жа Д-ръ Медникарова, която намъ препоръчва да не се мѣсимъ въ работата на специалиста, сама нагази въ една област (областта на вѣрата), сама говори за нѣща, които не разбира или не желае да разбере, сама се оплете въ своите противоречия. Какви противоречия? Ето. Тя заявява, че не страда отъ невѣрие въ Бога, Тя посещава църквата, обича тамъ да се помоли, прекръсти и запали свѣщъ. Въ църква въ недѣлни, празнични и др. дни въ опредѣленъ часъ заставатъ стотици, понѣкога хиляди хора. Свещеникътъ отправя между всичко друго такава молитва къмъ Бога: „Още се молимъ за милостъ, животъ, миръ, здраве, спасение“, и пр. Всѣки богомолецъ слуша тия думи, слага ги въ душата си и се моли. Е, добре. Това прави и г-жа Д-ръ Медникарова. И тя заедно съ свещеника, а понѣкога самичка въ къщи, въ скръбна или радостна минута, казва: „Боже, бжди милостивъ и дай-здраве на всички ни у дома, на децата ми“. И като казва съ болка и умиление въ душата си тия думи, тя нали

знае, че е човѣкъ съ ума си, ние глупавъ човѣкъ, за да говори празни приказки, а това ще рече, че тя знае какво има Нѣкой надъ всички ни, който ще я чуе т. е. — тя въ молитвата си чака нѣщо реално — за болестта — тѣлесно-здраве, за разтревожената своя душа — миръ и спокойствие. Защо тогава тя, която за сжщото се моли, отрича, че жената на софийския лѣкаръ заедно съ свещеника е могла да получи здраве за детето си? За молитвата и Бога нѣма значение степенъта на болестта. „Не здравитъ иматъ нужда отъ лѣкаръ, а болнитъ“, казва Спасителътъ.

Защо г-жа Д-ръ Медникарова, която сжщо като майката, жената на софийския жбълкаръ, се моли за своите деца, защо написа въ в. „Шуменски вѣсти“ преди месецъ време тия оскърбителни за вѣрата, редове? И кога е тя искренна? Когато пише противовѣрска статия за „Ш. в.“, този сензационенъ вѣстникъ, ли или когато стои въ ц ѣ р к в а и се моли? Не пиша, за да оскърбявамъ г-жа Д-ръ Медникарова. Пиша, за да защитя своята и нейната вѣра въ Бога.

4. За дългошевската вода много се пише. Съобщението на нашия вѣстникъ за оздравяването тамъ на нѣкойси Генчевъ отъ София даде поводъ на в. „Ш. в.“ да се гаври съ личността на свещ. Д. Попвасилевъ. Който ще се смѣе, да се смѣе до насита. То си е негова работа. Ала фактитъ не се отричатъ. Сама г-жа Д-ръ М. признава, че въ Дългошеви ставатъ изцѣрения, но чрезъ самовнушение. Азъ настоявамъ да стои тя на тази позиция. Тя признава, че тамъ се цѣрятъ болести на нервна почва. Добре. Акушерката П. Аврамова отъ Карлово, страдала отъ ракъ въ езика Лѣкувала се въ София и Виена, но тамъ й казали, че болестта е неизлѣчима. Отчаяна, тя отива въ Дългошеви. Ето какво пише следъ това въ своя рапортъ до общинския съветъ, въ Карлово, при който служи: „Водата отъ дългошевския изворъ следъ пиене и жабуркане устата ми свира и следъ нѣколко дни оздравѣхъ напълно. Сега съмъ много добре благодарение на Бога, Който е лѣкаръ на лѣкаритъ. Изповѣдвамъ това, защото видѣхъ полза“. Това е изъ официаленъ документъ. Н е м о ж е да се прескочи. (Акушерката сигурно не носи манталитета на насъ „проститъ попове“. Тя има първия чинъ отъ лѣкарската иерархия).

Може ли ни каза г-жа Д-ръ М. кое е това внушение, самовнушение и пр. въ медицината, което може да цѣри рака. И ако има по свѣта лѣкаръ, който би могълъ съ внушение да изцѣри рака, защо този лѣкаръ не се отзове на молбата на цѣлъ ромжнски народъ, чийто кралъ Фердинандъ умира отъ ракъ?

Въ специална официална книга при общинския съветъ на с. Дългошеви се вписватъ всичките тия изцѣрения.

„Ако имате вѣра, колкото едно синапово зѣрно, ще кажете на тази планина: иди, тамъ, и тя ще иде“. — Има много работи въ живота, които ние хората не разбираме и надъ които се смѣемъ тогава, когато трѣбва да плачемъ. За онзи, който е заключилъ сърдцето си и не иска да мисли и, особено да чувствува, животътъ наистина е едно просто движение, размѣстване на вещи отъ едно мѣсто на друго, отъ

едно състояние въ друго. Мѣсто за духа и неговитъ проявления тукъ нѣма. Но Великия духъ сжществува. Богъ бди надъ човѣка, минава покрай заключеното човѣшко сърдце, почуква, отговарятъ му грубо, сърдито, надменно — Той заминава.

Въ Дългошеви, казватъ, има отвѣтителни спекуланти. И ние казваме, че тамъ, покрай доброто, има отератителни спекуланти, които търгуватъ съ човѣшката немощ. И лѣжатъ се нѣкои, когато пишатъ, че ние пращаме хората да пилѣятъ срѣдства по Дългошеви, по чудотворци и пр. На е истина. Ние казваме, че ироявлението на Божията ржка е надъ всѣкиго. Не търси Дългошеви, не търси Иерусалимъ. Тукъ, въ своя малкъ селски или градски домъ, засили вѣрата си въ Бога, запали, разпали, огъня на любовта къмъ Него и хората въ сърдцето си, забрави себе си, мисли и работи за хората и ще стане чудо — Богъ ще бжде надъ тебе и ще те пази.

Да се наричаме, обаче, религиозни хора, и да отричаме проявлението на Божията сила и Провидение въ живота на природата и човѣка, да се молимъ Богу и сжщевременно да отричаме силата на молитвата (основата на религиозния животъ), това, ако не е противоречие, съзнателно или несъзнателно, неразбирамъ що е.

И. Тенеромо.

Находка.

Разказъ.

На връщане отъ театъра жената на Кесаря изгуби по улицитъ на Римъ единъ твърде скъпъ накитъ.

Кесарьтъ издаде указъ и по цѣлия градъ разпрати глашатаи, които извѣстяваха на народа:

„Който до тридесетъ дена намѣри загубеното и го върне на Кесаря, ще получи голѣма награда. Който пъкъ намѣри накита и не го върне до тридесетъ дена, на тридесетъ първия день публично ще бжде обезглавенъ“.

По онова време въ Римъ живѣеше единъ праведникъ, дошелъ отъ светитѣ мѣста. Минавайки край рова на една глуха улица, той намѣри изгубения накитъ.

Праведникътъ прибра скъпоценността, никому не каза ни думица за това, а и въ двореца не съобщи, както бѣше заповѣдалъ Кесарь. Той задържа накита до тридесетия день и щомъ нощта на тоя день отлетя безвъзвратно въ вѣчността и изгрѣя зората на тридесетъ първия день, обви грижливо скъпоценността и отиде при жената на Кесаря.

— Ето накита ти, царице. Вземи го.

Жената разгъна пакетчето, прегледа любимия си накитъ и, като видѣ, че нищо отъ него не липсва, твърде много се зарадва.

— Ти, навѣрно, скоро си дошелъ въ Римъ, — подсѣщаше го тя какъ да се оправдае предъ Кесаря.

— Не, отдавна съмъ тукъ! — твърдо отвѣрна праведникътъ.

— Но, може би, не си чулъ заповѣдта на Кесаря?

— Чухъ я и накита ти, намѣрихъ още на първия день — когато глашатаитъ възвестиха указа.

— А защо още тогава не донесе накита? Ето сега ще трѣбва да бждешъ обезглавенъ!

Праведникътъ отвѣрна:

— Искамъ да ти докажа, че връщамъ накита не отъ страхъ предъ смъртта, а отъ страхъ предъ Бога.

И омилостиви се сърдцето на царицата...

— Да бжде благословенъ великиятъ твой Богъ, Който ти е далъ такава възвишена душа!

И припадна въ краката на Кесаря, молейки го да пощади праведника.

Хроника.

До нашитъ абонаменти изпратихме или ще изпратимъ чрезъ познатитъ намъ свещеници или чрезъ пощата надлежни квитанции за абонамента. „Народенъ будителъ“ изживя успешно първата своя половина годишнина. Въ ржцетъ на нашитъ абонаменти е да продължатъ неговия животъ. Това ще стане като въски си внесе абонамента. Имаме работа съ християни, затова сме увѣрени, че не ще бждемъ разочаровани. Обещаваме презъ второто полугодие вѣстника да бжде още по-интересенъ. Имаме вече такива сътрудници, които сж гаранция за това.

Сдружението „Българска Старина“ на 15 т. м. имения день на Н. В. Царя устройва традиционния Народенъ Съборъ при с. Мадара, въ подножието на величествения царъ Крумовъ паметникъ-конникъ и при новооткрититъ български старини, съ следната програма:

1. На 15 май въ 11 ч. сутринъта ще се отслужи молебенъ за здраве и дългоденствието на Н. В. Борисъ III Царъ на българитъ;
2. Речъ отъ професоръ Гавраилъ Кацаровъ за значението на Плиса и Мадара;
3. Парадъ на войскитъ и спортнитъ организации;
4. Разглеждане и запознаване съ старинитъ и
5. Народно увеселение.

Посетителитъ ще иматъ възможностъ да се запознаятъ отъ близо съ останките отъ нашето минало и мѣстата, дето се е зародилъ и развилъ нашия държавенъ и културенъ животъ. Ще иматъ възможностъ да се наслаждаватъ отъ приятна гледка на природни хубости, каквито представляватъ Мадарскитъ скали и височини. Просѣчена е живописна пжтека, която води право на платото, отдето се открива чудна гледка на Шуменската равнина. При бистритѣ извори ще има устроени мѣста за почивка.

Презъ 14, 15 и 16 май спира Мадара ще се смята за гара ще се спиратъ всички влакове и пжници, които идватъ на събора, ще се ползватъ съ 50% намаление.

Сдружението има честь да покани на събора всички културни и спортни организации, учители, ученици, околното население и граждани отъ Царството.

Отъ сдружението.

На Гергъзевденъ, 6-й то-го стана тържествено откриване и освещаване на възпоменателнитъ плочи съ имената на убититъ офицери, подофицери и войници отъ полковетъ, минали презъ казармата на 7-а пех. пресл. дружина. При сжтствава и взе участие въ освещаването и Негово Високопреосвещенство Св. Варненския Митрополитъ, който говори речъ. Тържеството бѣше пълно. Поднесоха се нѣколко десетици вѣнци. Плочитѣ — паметникъ бѣха открити отъ началника на Шуменския гарнизонъ. Следъ него, сжщо така,

каза много хубава речъ, който идира на 7-ма дружина, който е инциатора и главния новчикъ за въздигането тия плочи и за това голѣмо тържество. Нему хиляди множество народъ отъ градъ и окръгъ остава за вина благодарно дето не забравилъ покаянието, а за койничитъ всѣки, който насяше вѣнецъ, а заедно с него всички прославиха великото тѣхно дѣло на самоотжертвуване и дадохъ обетъ, следватъ тѣхниятъ пътъ на долюбие. Дефилирането на войничитъ и на разнитъ други организации, минаването въ кра на ученицитъ и ученичнитъ гимназитъ, очудваше и подигаха чувства на адмираторъ.

Въ недѣла на 15 то-го Мадара се очаква да пристигне Негово Величество Царъ, така сжщо и Негово Високопреосвещенство Митрополитъ Симеонъ.

Денътъ на детето в с. Сенебиръ. На 8 май в с. Сенебиръ се отпразнува тържествено денътъ на детето. Още преди нѣколко дена почнаха приготовленията. Това време бѣше по ревизию Шуменскиятъ окръженъ училищенъ инспекторъ. Той събра сѣдание въ общината, въ което следъ като обясни значението на деня на детето, пристъпи се къмъ изборъ на комитетъ, който да изработи програма за отпразнуване май. Председателъ на комитетъ се избра свещеникътъ. Рече иметъ да разгласи въ цѣлото село, за да присъстватъ по вече селяни на тържеството.

И действително изработената програма се изпълни отлично. Още рано сутринъта въ цѣлѣта забиха черковнитъ набани за божествената литургия. Черквата бѣше пълна съ богомолци — селяни и ученици, учителското тѣло. Въ черквата свещеникътъ въ общи черти изтъкна значението на празникъ. Следъ литургия ученицитъ заедно съ всички богомолци отъ черква махнахъ до общината и останахъ до централното училище. Тукъ предъ училището се отслужи молебенъ, следъ който селскиятъ лѣкаръ държа съдържателна речъ за грижѣта къмъ детето отъ страна родители и обществото. По сж декаммираха нѣколко хотворения отъ ученици и на пѣха пѣколко пѣсни.

Въ това време малки деца спираха се при всѣки посетител и му окачваха детска емблема — детска глава съ доброволни пожертвования хвърляни въ касичкитъ.

Следъ обедъ се продължи тържеството предъ училището, кждето децата прекараха удължено весели часове.

Сенебиръ отдавна не е ималъ подобно тържество. Имаше само лошо впечатление отъ отсъствието на учителя ученицитъ отъ Омарчево.

Противъ в. „Народенъ“

е заведено отъ прокурора Софийския окръженъ съму второ дѣло за обиди и клевети противъ Св. Синодъ и Целарията му.

Дължимъ да обяснимъ статията подъ заглавие: „Народенъ будителъ“ не е отъ Д-ръ Н. Блъсковъ, а отъ лѣкаръ. Първиятъ е пригласилъ друга статия, която се печати въ следнитъ брое